

Часовниците на Лондон удариха единайсет вечерта. В сградата на Товарната станция в II-4 всички светлини бяха угасени. Но под стария тухлен склад, в тайния лабиринт на катакомбите на Камдън, четвъртият турнир в историята на лондонския синдикат бе на път да започне.

Джаксън и аз пристигнахме с нелегално такси и слязохме в двора. Участниците традиционно излагаха на показ цветовете на своите аури, като помощниците се обличаха в тон със своите босове, но ние високомерно бяхме пренебрегнали тази условност. („Скъпа, по-скоро ще позволя да ме видят как танцувам валс с Дидиън Уейт, отколкото да се издокарам от глава до пети в оранжево”).

Моята коса бе прихваната с диадема, изплетена от черна панделка и лебедови пера. Устните ми бяха почернени, а очите гримирани с антимон, умело положен от Елайза. Косата на Джаксън блестеше от брилянтин, а ирисите му, също както и моите, бяха закрити от бели контактни лещи. На главата си бе сложил цилиндър с бяла лента. По време на турнира сходните ни облекла щяха да показват, че сме двойка, на която е разрешено да се бие заедно когато пожелае.

– Е – приглади реверите си Джаксън, – часът на истината приближава.

Останалите от бандата слязоха от своята кола, също облечени в черно и бяло. Още двайсетина специално подбрани зрящи от I-4 се тълпяха наоколо в знак на подкрепа за каузата на Белия заклинател. Те спазваха почтително разстояние от нас, разговаряйки помежду си.

– С теб сме, Джакс – подвикна Надин.

– Абсолютно. – Челото на брат й бе влажно от пот, но той се усмихна. – През огън и вода.

– Благодаря, много сте мили. – Джаксън плясна с ръце. – Но стига вече приказки. Време е за битка. И нека етерът бъде благосклонен към I-4.

Всички заедно се спуснахме надолу по стълбите към вратата на катакомбите. Кучето не се виждаше никъде, но нечитаемата пазачка бе там, облечена в черно.

– Какво шоу ни очаква само – прошепна Джаксън в ухото ми. – Цитаделата ще говори за него десетилетия наред, помни ми думата.

Вместо да изпитам възторг, усетих как ме побиват тръпки. Пазачката ни огледа внимателно, кимна и ни пропусна да влезем.

Тесният, извит коридор ме задушаваше. Озърнах се назад през рамо, но входът вече не се виждаше. Ако имаше място на света, където не исках да се намирам, това бе бърлогата на Вехтошаря – окичена с вериги и окови по стените, поглъщаща безвъзвратно своите пленници. Ако той постигнеше своето, никога нямаше да изляза жива оттук. Напрасно се мъчех да си поема дълбоко дъх.

Джаксън ме потупа по ръката.

– Не се притеснявай, Пейдж. Твърдо съм решен да спечеля тази вечер.

– Знам.

Тунелите във вътрешността на катакомбите не изглеждаха западнали както преди. Боклуците и отломките бяха разчистени, а на мястото на изпочупените крушки по таваните висяха нанизии от фенери, всеки с цвета на някоя аура.

Сводестата централна зала бе променена до неузнаваемост. Стените бяха закрити от величествени пурпурни драперии, превръщащи обширното пространство в същински театър на войната. Портрет на Едуард VII, с кралски скипър в ръка, гледаше отвисоко присъстващите. Цяла редица от контактъори осигуряваха музикалния съпровод – пищна, гробовна мелодия, всяваща смут в етера. Двеста тапицирани стола стояха наредени около кръглите маси, обозначени с номерата на отделните секции.

Върху кървавочервените покривки имаше блюда с изискана храна – пайове с уханен сос, сандвичи със скъпи сирена, месни специалитети, ефирни сладкиши с ягоди и бита сметана. Между тях проблясваха златисти бокали с вино. Явно домакините имаха добри връзки в готварските среди. Гостите вече запълваха местата, тъпчейки се с апетитните ястия.

– Това е гротескно – каза Ник, когато се озовахме край нашата маса. – Навън крънкачите умират от глад, а тук се пилеят грешни пари за скъпи угощения.

– Благодаря ти, Ник – обади се Даница.

– За какво?

– Отдавна търся някой, който да е по-голям темерут от мен. Радвам се, че най-сетне го открих.

Докато останалите наблягаха най-вече на виното, аз гребнах с чашата си от купата с кървав мекс. Истинският алкохол можеше да ми изиграе лоша шега тази вечер. Отпивайки от подправения плодов сироп, огледах помещението.

Плътна тебеширена линия разделяше зоната за зрителите от мястото, където щеше да започне битката. А наред него бе Кръгът от рози, старият символ на неестествеността. Двайсет и пет алени цвята, по един за всеки участник, бяха внимателно подредени, оформяйки десетметров кръг. Подът му беше застлан с пепел, която да попива пролятата кръв. Нямаше да се бием в неговите очертания през цялото време. Той щеше да ни удържа само в началото, позволявайки ни да нанесем съкрушителен първи удар.

Елайза дойде и застана до мен с чаша в ръка.

– Готова ли си? – попита тихо.

– Не.

– А какво ще правиш, ако...

– Ще мисля, когато му дойде времето.

Зрящите бяха навсякъде – представители на доминиращите банди и какви ли не още. Някои водеха със себе си духове и ангели-пазителни, мярнах дори мрачен психопомп, витаещ в един ъгъл.

– Виждаш ли онзи там? – посочи ми го тихомълком Джаксън с върха на бастуна си. – Присъства на всеки турнир, от самото начало.

– Откъде се е взел?

– Никой не знае. Но след решаващия рунд отвежда духа на сразения кандидат към последната светлина. Като малък комплимент от синдиката. Не е ли мило?

Зачудих се дали психопомпът е от онези, които навремето бяха служили на Рефаимите. И защо бе решил да служи на синдиката сега.

– А, ето го и Дидиън. – Джаксън доби вид на лъв, зърнал тлъста газела. – Извини ме за момент.

Той целуна ръката ми и с широки крачки се отдалечи.

Шестото ми чувство преливаше от безкрайния шум на духове и хора. Емоциите на Лорда, предавани по златната нишка, бяха сравнително спокойни – явно нищо ново не се случваше при него. Когато се присъединих към останалите на масата, Деница ме потупа по рамото и се приведе над мен.

– Довърших маската. – Тя извади от джоба си плосък предмет и навит прозрачен маркуч, толкова фин, че едва се виждаше. Улови ме за китката и прикрепил предмета към нея. – Това тук е резервоарът – каза. – Снабден е с датчик за пулса. – Прокарай маркуча през ръкава и под яката си, така че краят му да е близо до устата. В мига, в който напуснеш тялото си, сърцето ти ще спре и уредът ще заработи.

– Даница, ти си гений!

– Каж ми нещо, което да не знам. – Тя седна до мен и скръсти ръце. – Резервоарът е малък, така че не прекалявай.

Прокарах маркуча според нейните указания и закрих уреда с ръкава си. Дори някой да видеше тръбичката край шията ми, щеше да я вземе за някакво украшение.

Събирането на всички босове от сционската цитадела Лондон и на техния антураж отне време. Голяма част от тези хора не държаха особено на точността. Стори ми се, че минаха часове, докато помещението се напълни. Алкохолът се лееше като река, когато една дребничка психографка най-сетне излезе на сцената. Лъскавата ѝ черна коса бе захваната на кок с писалка, а мургавото ѝ лице се открояваше на фона на бялата якичка.

– Добър вечер, уважаеми босове и зрящи – извиси се тънкият ѝ глас над суматохата. – Аз съм Минти Улфсън, ваша церемониалмайсторка за вечерта. – Тя допря три пръста до челото си. – Приветствам ви с добре дошли в катакомбите на Камдън. Нека изкажем своите благодарности на Вехтошаря, който любезно предостави тази зала за целите на турнира.

Тя посочи към смълчаната фигура вдясно от себе си, облечена в дълго тъмно палто. Предпазливи аплодисменти приветстваха главатаря на секция II-4. Той носеше платнена маска на лицето, а косите му бяха закрити от плосък кафяв каскет. Игуменката извъртя глава встрани, сякаш самият му вид я отвращаваше.

Долових, че мъжът ме гледа през маската и без да свеждам очи, надигнах чашата си.

Още малко, безлико копеле такова.

Той се обърна към Минти и в този миг осъзнах защо изпитвам такова смразяващо усещане от присъствието му. Аз не можех да го разчета.

В стомаха ми се надигна паника. Озърнах се към най-близкия зрящ, разпознавайки аурата му начаса – гадател, по-точно киатомант. Но Вехтошарят... Можех да усетя добре сънорамата му – силна и добре охранявана, но единственото, което долавях от аурата му беше, че тя съществува.

Нямаше как да е Рефаим. Празнотата, витаеща около него ми напомняше за Зумер, но гниещите гиганти изглеждаха различно. Като оставим това настрана, дарбата му бе пълна мистерия.

Минти се прокашля звънко.

– Като дългогодишен ръководител на издателство “Духовен клуб”, за мен е удоволствие да съобщя, че след края на днешното събитие всички ще получите безплатни бройки от най-новите ни бестселъри – включително сензационното и ужасяващо „Откровение на Рефаимите”. Ако още не сте чели тази история, подгответе се да се потопите в приказния свят на Рефаими и Емити. Също така, разполагаме с първия откъс от дългоочакваната нова творба на Белия Заклинател, “За машинациите на странстващите мъртви”, който с негово любезно разрешение ще ви предоставим.

Разнесоха се ръкопляскания, а неколцина от най-близкостоящите потупаха Джаксън по гърба. Той ми смигна и аз се насилих да се усмихна.

– А сега давам думата на Игуменката, която през последните напрегнати седмици изпълняваше ролята на временна Повелителка.

Минти направи почтителна крачка встрани и Игуменката излезе на подиума – импозантна фигура на фона на тежките завеси, облечена в костюм от черен креп, с бели маншети и високи ботуши. Едва сега си дадох сметка, че и двете с Минти носят траурни одежди.

– Добър вечер на всички – поздрави тя с едва видима усмивка зад дантеления си воал. – Благодаря за доверието да ме изберете за Повелителка на синдиката след смъртта на моя скъп приятел Хектор. Преди три дни бяхме отново опечалени да научим, че неговата най-близка помощница, Заешката устна, също е загинала. Била е открита в мизерна сграда в Джейкъбс Айлънд, с прерязано гърло.

Сред тълпата се надигна приглушен ропот.

– Очевидно това е дело на злите авгури от Сейвъри Док. Дълбоко скърбим за загубата ѝ. В нейно лице се простихме с една способна и интелигентна млада жена, която можеше достойно да заеме мястото на покойния си бос. И разбира се, решително осъждаме действията на нейните убийци.

Каква актриса само. Скарлет Бърниш можеше спокойно да ѝ завиди.

– Сега ще изчета имената на всички, подали заявки за участие в турнира. Моля всеки участник, след като чуе своето име, да излезе и да заеме мястото си в Кръга от рози. – Тя разгъна свитъка. – От VI Кохорта: Заекът от секция VI-2, и неговият достоен помощник, Зеленият мъж.

Джаксън се изкиска, когато двамата излязоха напред. Единият носеше противна заешка маска с дълги уши, а другият се беше боядисал в зелено от глава до пети.

– Кое е толкова смешно? – усмихна се нервно Елайза.

– Босовете извън централната кохорта са смешни, скъпа моя. Провинциални аматьори.

Вехтошарят се бе отделил встрани от навалищата. Аз се изправих и Джаксън повдигна вежди.

– Отиваш ли някъде, Пейдж?

– Нямаш време – погледна ме над ръба на чашата си и Надин. – Всеки момент ще дойде вашият ред.

– Ще се бавя само минутка – отвърнах.

Оставих ги да наблюдават парада от участници и последвах маскирания мъж към коридора. Церемонията щеше да се проточи достатъчно дълго, за да разменя няколко думи с него.

Разклоненията към лабиринта бяха преградени с телени мрежи и пред всяка от тях стоеше по един страж от Парцалените кукли. Докато подминавах вонящата ниша, зад която се намираха тоалетните, една облечена в ръкавица ръка ме сграбчи за лакътя и ме притисна към стената.

Мускулите ми се сковаха. Вехтошарят се извисяваше над мен, а платнената маска, падаща чак до гърдите, потрепваше от дъха му.

– Върни се обратно, Бледа броднице.

От палтото му се носеше дъх на пот и кръв. Гласът му звучеше странно, твърде дълбоко, сякаш бе механично изменен.

– Кой си ти? – попитах тихо. В ушите ми се носеше глухо бучене. – Ще си признаеш ли за убийствата на Хектор и Заешката устна, или ще оставиш някой друг да отнесе вината?

– Не се меси където не ти е работа, или ще те заколя като прасе.

– Ти или някоя от твоите марионетки?

– Всички сме марионетки в сянката на котвата.

Той пусна ръката ми и се обърна да си върви.

– Аз ще те спра – викнах, докато гърбът му се отдалечаваше в мрака на тунела. – Теб и твоя сив пазар. Може да си мислиш, че си спечелил, но никога няма да носиш короната. – Опитах се да тръгна подир него, но две Парцалени кукли препречиха пътя ми.

– Назад – блъсна ме единият от тях.

– Какво толкова криете там?

– Да те намушкам ли искаш, кучко?

– Само опитай и ще ти го върна.

Той извади револвер и го насочи в челото ми.

– А куршума ще върнеш ли?

Пуснах му обилно кръв от носа и си тръгнах.

Докато се върна на масата, почти бе дошъл нашият ред. Джаксън пушеше с каменно лице, уловил в ръка тежък абаносов бастун с масивна сребърна дръжка във формата на мъртвешка глава. Даница бе преработила механизма му и сега скритото острие можеше не само да се вади, но и да се изстрелва на пружина от края, нанасяйки смъртоносна рана преди да се прибере обратно.

– От II Кохорта: Нечестивата дама и нейният почитаем помощник, Обирджията, от секция II-6.

Аплодисменти от публиката. Нечестивата дама се ползваше с висока популярност сред комарджиите. Тя благодари с небрежен жест и зае мястото си зад една от розите.

– Не забравяй, Пейдж – промълви тихо Джаксън – това е шоу. Знам, че можеш да ги избиеш като пилци, скъпа, но недей. Зарадвай публиката. Покажи им пълния набор от способности на една сънебродница.

Тогавя Игуменката извика имената ни:

– А сега нашите фаворити от I Кохорта – Белият заклинател и Бледата бродница от секция I-4.

От масите около нас се разнесоха бурни ръкопляскания и тропане с крака. Ник докосна рамото ми с длан. Аз станах като автомат, последвах Джаксън към кръга и заех мястото си от лявата му страна, тъй че розата се озова между върховете на ботушите ми.

– Накрая – каза Игуменката – нека ви представя и тримата независими кандидати. Първо, Разколникът. Второ, Кървящото сърце. – Двамата претенденти заеха местата си сред рехави овации. – И в никакъв случай не на последно място, Черната пеперуда.

Тишина. Игуменката обходи с поглед залата.

– Моля Черната пеперуда да излезе напред.

Отново тишина. Една роза оставаше свободна.

– Виж ти, вероятно пеперудката е отлетяла другаде. – Мърморене сред тълпата. Някакъв чевръст куриер от Гръб Стрийт притича и махна излишната роза. – Е, след като всички кандидати, общо дваисет и четири на брой, са вече по местата си, мога официално да обявя четвъртия турнир в историята на лондонския синдикат за открит.

Тя взе тежкия златен пясъчен часовник пред себе си и го обърна.

– Когато и последната песъчинка изтече, ще извикам „Начало“. Моля не мърдайте, докато не чуете моята команда.

Всички очи в залата се приковаха в тънката струйка. Точно срещу мен се намираше Душманинът, босът на Нел, закрил лице с проста пластмасова маска с дупки за очите и устата. Машинално се подготвих за схватка така, както ме бе учил Лордът. Представих си, че се рея леко, свободно, захвърлила спъващите окуви на плътта. Но тази вечер тялото ми ме разсейваше – сърцето ми хлопаше, ушите ми звъняха, всеки сантиметър от кожата ми бе настроен от страх.

Кой ли сред всички тези участници бе човекът на Вехтошаря и Игуменката?

Повечето бяха гадатели и авгури, чийто способности зависеха от съответната нума. Те нямаше да са твърде трудни за преодоляване. Но имаше шестима, в това число и Джаксън, които можеха да представляват сериозна заплаха.

Пет секунди. Представих си преливащите се стъкленици. Физическите ми сетива избледняха, отстъпвайки място на етера.

Три секунди.

Една секунда.

– Начало! – извика Игуменката.